

Pastýřský list otce biskupa Vojtěcha o povolání „Prosme Pána žně“

Milé sestry a bratři, milá mládeži,

chci se s vámi podělit o jednu starost, která se dotýká nás všech. Tou starostí je klesající počet povolání. Přesnější by bylo říct: klesající počet kladných odpovědí na pozvání k životu prožívanému ve společenství Otce s Ježíšem Kristem v Duchu Svatém.

Na besedách ve farnostech často odpovídám na vaši otázku, kolik se přihlásilo kandidátů kněžství. Letos odpovídám šest. Z nich byli přijati tři. Kolik z nich dostuduje a přijme svátost kněžství, bude jasné nejdříve za sedm let. A kolik z nich bude potom mezi vámi skutečnými služebníky Ježíše Krista, to bude možné říct až o několik desetiletí později.

Mou starostí ale není jen malý počet povolání ke kněžství a k různým formám zasvěceného života, mou starostí je malý počet povolání každého z nás k životu prožívanému s Ježíšem Kristem. K životu v jeho blízkosti, který nám byl darován křtem, upevněn bířmováním a ke kterému směřují ostatní svátosti.

Mou starostí je tedy hluchota k povolání každého z nás k životu ztotožnění se s Kristem. K životu, kdy se stávám s ním a jako on darem Boha druhým. A jestli je to kněžství, zasvěcený život nebo manželství, není nejpodstatnější, protože tyto způsoby povolání spolu úzce souvisejí a navzájem se ovlivňují. Vždyť u všech těchto životních forem mám přijmout za své to, co chce Ježíš.

Proč to tak není?

Důvodů by se jistě dalo najít víc, a rozhodně není zbytečné o nich přemýšlet.

Ale jeden, i když není nejdůležitější, je, že mladí lidé nemají mnoho vzorů v prožívání víry v povoláních, protože my, dříve narození, máme strach přijmout Ježíšovo smýšlení. A tak se z našeho života vytrácí duchovní rozměr a my se pak v tomto směru stáváme opuštěnými a zklamanými chudáky. Když se podíváme na kříž, přejde nás všechna chuť a odvaha. Nechceme dopadnout tak jako on. Chceme být svobodní a úspěšní. Navíc se nám zdá, že proti rozrůstajícímu se zlu nemáme žádnou šanci. – Ale je to tak skutečně?

Proč víc vnímáme kříž než to, co bylo za ním, tedy slávu Kristova vítězství, ke kterému máme být připojeni?

Proč víc – slovy dnešního čtení z proroka Jeremiáše – vnímáme „hrůzu ze všech stran“ než to, že „Hospodin je se mnou“?

Proč během pár minut zapomeneme na Ježíšův slib svědkům evangelia „ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem“?

Proč neslyšíme slova, která mu předcházejí: „Nebojte se lidí“, „Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo...“, a ještě do třetice opakované: „Nebojte se tedy!“?

My se bojíme toho, čeho bychom se bát neměli – a naopak. Říkáme si: Zním sebe a své chyby, a proto je mi jasné, že právě mě Bůh rozhodně nemůže použít. A přitom víme, že celé nebe bude plné hříšníků, kteří mu své hříchy odevzdali a uvěřili jeho lásce bez podmínek.

Proč nerozumíme apoštolu Pavlovi, který nás ve svém oblíbeném protikladu následků Adamova hříchu a důsledků Kristova vítězství nad hříchem ujišťuje, že „s Božím darem to není tak, jak to bylo s proviněním“, ale že „když proviněním Adama celé množství propadlo smrti, tak tím hojněji se skrze Krista celému množství dostane Boží přízně“?

Tím hojněji! – říká. A o několik versů dál ještě zcela jasně dodává: „Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře daleko štědrěji ukázala milost.“ A to je to, čemu jsem uvěřili, co je předmětem naší naděje.

Ne, sestry, bratři a všichni mladí lidé, nejsme chudáci, kteří nemají tváří v tvář světu šanci. Naše jedinečná šance spočívá v konání toho, co chce Pán. A pokud prožíváme rozčarování z pýchy nad našimi pouze vlastními schopnostmi, pak je to jen dobře.

I v naší době, jak jsme slyšeli minulou neděli, je žeň hojná, i dnes je mnoho hladovějících a žíznicích po živém Bohu, ale dělníků je málo!

Co tedy máme dělat?

Došťouchat někoho do semináře, do řehole nebo do nějakého institutu? Chraň Bůh.

Udělat něco ohromně velkého, o čem se bude psát, čím proslavíš Boha? Ale ne, ani to po tobě nikdo nechce. Bylo by to jen tvé přání a stejně by skončilo rozčarováním. Copak jsi to ještě nezažil?

Jestli ale chceš poslouchat, co ti radí Pán, často s ním rozmlouvej a zůstaň mu ve všech okolnostech svého života věrný. Přijmi každý den kříž svého povolání a následuj jej. A on se proslaví tebou!

Kromě toho ale můžeme udělat také něco společně. Můžeme prosit. „Prosit Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“

V naší diecézi už existuje tradice modliteb za mír, za rodiny, za povolání k manželství, kněžství a zasvěcenému životu. Od června roku 1990 se v Hlubokých Mašůvkách měsíčně setkávají poutníci z širokého okolí k modlitbám a bohoslužbě na tento úmysl. O dva roky později vznikla tato tradice také v Netíně. Zkuste po domluvě s vašimi otcí faráři a děkany něco podobného zavést i u vás. A budete-li mít problém zvolit vhodné místo pro konání poutí, zvu vás každý první čtvrtek v měsíci do katedrály, kde bude tak jako každý čtvrtek od 15.00 hodin vystavena Nejsvětější svátost k soukromé adoraci, od 16.30 společná adorace a v 17.00 hodin modlitební a adorační program zakončený eucharistickou bohoslužbou.

Diecézní poutě za obnovu rodin a povolání zahájíme v katedrále sv. Petra a Pavla ve čtvrtek 27. června. Všechny vás srdečně zvu. Věřím, že budeme-li prosit, Pán žně otevře srdce budoucích dělníků.

V modlitbě vás všechny denně provází a ze srdce žehná

Váš biskup Vojtěch